

Daniels Bog – nummer et hundrede og femogfirs

Guddommeligheden legemliggjort: Peters dybtgående bekendelse og dens implikationer

Jeff Pippenger
2024-04-15

Da Peter fremsatte sit svar på Kristi spørgsmål om, hvem disciplene sagde, at Kristus var, fastslog han, at Jesus var den salvede, Kristus, Messias. Han sagde også, at Han var Guds Søn.

Da Jesus kom til egnene ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: Hvem siger folk, at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sagde: Nogle siger, at du er Johannes Døberen; andre Elias; andre igen Jeremias eller en af profeterne. Han siger til dem: Men hvem siger I, at jeg er? Og Simon Peter svarede og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger dig også, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke; og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du end binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du end løser på jorden, skal være løst i himlene. Matthæus 16:13–19.

Gennem Peter fremlagde Helligånden den væsentlige sandhed, som de hundrede og fireogfyrre tusind må forstå. Dette gjorde han i Panium, som var Cæsarea Filippi. Panium er det mest hellige tempelsted i dyrkelsen af dragen, for Grækenland repræsenterer verden, og verden i de sidste dage er De Forenede Nationer, som er dragens jordiske repræsentant. „Helvesdes porte“ er et navn for Pans tempel, den græske gedegud. Templet blev opført foran en hule, som indeholdt Paniums kilde. Paniums kilde gav næring til Jordanfloden, som er et symbol på Kristus.

Navnet „Jordan“ betyder „den nedstigende“, og den begynder sit løb i bjergområdet i det nordlige Israel, idet den henter sin hovedkilde fra kilderne ved Hermonbjerget, den højeste top i Hermonkæden, hvor kilden kaldet „helvesdes porte“ er beliggende. Hermon betyder „hellig“, og „Jordan“ betyder „at nedstige“. Jordanfloden strømmer fra Hermonbjergets højland og nedstiger gennem Jordandalen, indtil den til sidst når Det Døde Hav, som er det laveste punkt på Jordens overflade.

Vandene, som nærer Jordanfloden, som har deres udspring i Pans tempel, og som til sidst når frem til det laveste punkt på jorden, repræsenterer den nedstigning, Guds Søn foretog, da Han forlod det højeste hellige bjerg for at stige ned til denne verdens laveste „døde hav“. Kristi nedstigning fra himlen til korsets død repræsenterer også, at Han tog den faldne mands kød på sig, for hans vej fra himlen til korset blev nærret af de vande, som havde deres udspring i „helvesdes porte“.

Det Døde Hav er ikke blot det lavestliggende sted på jorden, men også det mest saltholdige vand på jorden, ni gange saltere end havet. Kristi død på korset, forudbilledliggjort ved Det Døde Hav,

er der, hvor Han stadfæstede sin pagt med de mange.

Og alle dine afgrødeoffers gaver skal du krydre med salt; du må ikke lade din Guds pagts salt mangle i dit afgrødeoffer; med alle dine ofre skal du ofre salt. 3 Mosebog 2:13.

På vejen fra kilderne ved Hermonbjerget passerer Jordanfloden gennem Galilæas Sø, som også er kendt som Tiberiassøen og Kinneretsøen. Galilæa betyder et „hængsel“ eller et „vendepunkt“. Tiberius er navnet på den romerske hersker, som fulgte efter Augustus Cæsar, og på grund af søens form kaldes den Kinneret, hvilket betyder „en harpe“ eller „en lyre“. Vendepunktet for menneskeheden indtraf, da kejser Tiberius regerede, og Jesus blev korsfæstet, og enhver harpe i himlen tav. Jordanflodens geografiske vidnesbyrd i forbindelse med „helvedes porte“, som er den græske gud Pans tempel, taler til det vidnesbyrd, som Peter forkyndte ved Helligåndens inspiration.

Kristi inkarnation var den forening af guddommelighed og menneskelighed, som fandt sted, da Guds guddommelige Søn påtog sig menneskeligt kød og således forenede guddommelighed med menneskelighed, sådan som det fremstilles ved vandene fra Pans kilde, der nærer Jordanfloden. Det, som nærer Pans kilde, var den dug, regn og sne, der faldt over Hermons bjerge, idet Hermon repræsenterer det „hellige“ bjerg, som er det Jerusalem, der er oventil.

En valfartssang af David. Se, hvor godt og hvor lifligt det er, at brødre bor sammen i enhed! Det er som den kostbare salve på hovedet, der flød ned over skægget, ja Arons skæg, som flød ned over kanten af hans klæder; som Hermons dug og som duggen, der faldt på Zions bjerge; for dér har Herren befalet velsignelsen, liv til evig tid. Salmernes Bog 133:1–3.

Den „kostelige salve“, som flød ned ad Arons skæg, var den olie, der blev brugt, da han og hans sønner blev salvet til Guds præster.

Og du skal tage af blodet, som er på alteret, og af salveolien og stænke det på Aron og på hans klæder og på hans sønner og på hans sønners klæder med ham; og han skal helliges, og hans klæder og hans sønner og hans sønners klæder med ham. 2 Mosebog 29,21.

Peter gav udtryk for alle disciplenes bekendelse, og dermed gav han udtryk for de et hundrede og fireogfyrre tusindes bekendelse, som skal salves som et forenet præsteskab, der ophøjes som et banner. Den „olie“, som salvede Aron, var også som Hermons dug og også Zions bjerges dug. „Olien“ og „duggen“ er budskabet, som repræsenterer Helligåndens salvelse.

Lyt til, I himle, og jeg vil tale; og hør, du jord, min munds ord. Min lære skal dryppe som regnen, min tale skal falde som duggen, som finregnen over det spæde græs og som bygerne over urterne. For jeg vil kundgøre Herrens navn; giv vor Gud storhed. 5 Mosebog 32,1–3.

„Duggen“ er den „lære“, som falder på Zions bjerge, og den er den salvelsens „olie“, som forener de hundrede og fireogfyrre tusinde, der er Guds præster i de sidste dage. Læren drypper som regn og destillerer som dug, fordi den bliver „forkyndt“. Den bliver forkyndt, fordi himmel og jord skal lytte og høre Hans munds ord gennem et forenet præsteskab, som er banneret, der forkynnder budskaberne om Midnatsråbet og Det Høje Råb.

Hvor dejlige er på bjergene hans fødder, som bringer godt budskab, som forkynder fred; som bringer godt budskab om godt, som forkynder frelse; som siger til Zion: Din Gud er konge! Dine vægttere skal opløfte røsten; med røsten skal de sammen synge; thi de skal se det med egne øjne, når Herren igen bringer Zion tilbage. Bryd ud i jubel, syng sammen, I Jerusalems øde steder; thi Herren har trøstet sit folk, han har genløst Jerusalem. Herren har blottet sin hellige arm for alle nationers øjne; og alle jordens ender skal se vor Guds frelse. Esajas 52:7–10.

De sidste dages vægttere, repræsenteret ved Peter, forkynder frelse og fred, og de skal være forenede, for de skal se øje til øje. Dette sker, når „Herren fører Zion tilbage“. Det hebraiske ord, der er oversat med „føre tilbage“, betyder at „vende om“. Når Herren vender Zion om, betyder det, at Zion havde været i fangenskab, som repræsenteret ved adspredelsen, og det vendes om, når fangenskabet ophører.

For således siger Herren: Når halvfjerds år er fuldendt for Babylon, vil jeg se til jer og opfylde mit gode ord til jer ved at føre jer tilbage til dette sted. For jeg ved, hvilke tanker jeg tænker om jer, siger Herren, fredens tanker og ikke ulykkens, for at give jer en fremtid og et håb. Da skal I påkalde mig, og I skal gå hen og bede til mig, og jeg vil høre jer. Og I skal søge mig og finde mig, når I søger mig af hele jeres hjerte. Og jeg vil lade mig finde af jer, siger Herren; og jeg vil vende jeres fangenskab, og jeg vil samle jer fra alle folkene og fra alle de steder, som jeg har drevet jer bort til, siger Herren; og jeg vil føre jer tilbage til det sted, hvorfra jeg lod jer føre bort i fangenskab. Jeremias 29:10–14.

Alle profeterne henvender sig til de sidste dage, og i de sidste dage befinder Hans folk sig i et fangenskab, som skal vendes, for at profetiens vidnesbyrd kan blive opfyldt.

Det ord, som kom til Jeremias fra Herren, og lød således: Så siger Herren, Israels Gud: Skriv alle de ord, som jeg har talt til dig, i en bog. Thi se, de dage kommer, siger Herren, da jeg vil vende mit folk Israels og Judas fangenskab, siger Herren; og jeg vil føre dem tilbage til det land, som jeg gav deres fædre, og de skal tage det i besiddelse. Jeremias 30:1–3.

Efter tre og en halv dags søvn, ligesom Lazarus sov i fire dage, og Daniel sørgede i enogtyve dage, oprejser Mikael de to vidner, som er Hans folk i de sidste dage, og bringer dem ind i enhed og salver dem også ved et budskab, der udbredes over hele verden. Dette budskab er Hermons bjergs „dug“ (det hellige bjerg), som nærer Pans kilde, der derefter nærer Jordanfloden. Den salvelse, der fuldbyrdes ved dette budskab, repræsenterer Jesu salvelse, som markerede, da Han blev Kristus, hvilket Peter identificerede.

Da Peter bekendte Kristus som Guds Søn, fremstillede han Kristus som både Guds Søn og Menneskesønnen, sådan som dette fremstilles ved vandene fra „helvedes porte“, der føder Jordanfloden. Peters bekendelse blev frembragt ved Helligåndens inspiration, og det var den sandhed, at Jesus var Kristus, den Salvende, og at Han var både Gud og menneske, som Jesus identificerede som den sandhed, der ville være fokus for kampen imod Guds folk i de sidste dage, og som Kristus lovede ville sejre; thi „helvedes porte“ skal ikke få overhånd over denne sandhed.

Sandheden er, at den 11. september 2001, ligesom Jesus blev salvet ved sin dåb, begyndte beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, og i denne historie ville der komme en skuffelse, som ville dræbe Hans sidste dages folk, indtil Han oprejste dem og vendte deres fangenskab. Oprejselsens proces omfatter foreningen af Hans folk til en mægtig hær, som ophøjes som et banner. Værket med at oprejse, rense, forene og ophøje efter døden i gaderne illustreres i vers ti til femten i Daniel kapitel elleve såvel som i andre bibelske passager. Men i vers tretten til femten har Kristus endnu en gang ført sine disciple til Cæsarea Filippi, til Panium, og det er dér, at Guds segl indpræges for evigheden.

Først når vi forstår dybden af disse kendsgerninger, kan vi erkende de sandheds åbenbaringer, som findes i vidnesbyrdet om Cæsarea Filippi. I det attende vers i det sekstende kapitel af Matthæus ændres Simon Barjonas navn til Peter, hvilket symboliserer de et hundrede og fireogfyrre tusinde, som tidligere bemærket i en nylig artikel. Den matematiske åbenbaring, der er fastslået i verset, ophøjer Jesus som den vidunderlige Taltæller, for ikke alene kan Peter forstås som repræsentant for de et hundrede og fireogfyrre tusinde, men Matthæus 16:18 er også det matematiske symbol for „phi“.

Før vi behandler den matematik, der er forbundet med »phi«, bør det bemærkes, at »phi« er en del af ordet »Philippi«, det andet af de to navne på byen Panium. Vers atten fastslår, at Jesus talte til Peter på hebraisk, hvilket blev nedskrevet på græsk og senere oversat til engelsk. Disse tre trin vidner om Kristi herredømme over sit Ord. Når ordet betragtes i forbindelse med det matematiske system, hvori de nummererede positioner multipliceres, identificeres det, at navnet Peter svarer til et hundrede og fireogfyrre tusind, hvorved Jesus fremhæves som den Vidunderlige Tæller. I netop det samme vers, hvor Jesus forkynnder, at Han vil bygge sin kirke, styrede den Vidunderlige Tæller oversættelsesprocessen for at sikre, at den sandhed, der er repræsenteret i vers atten i kapitel seksten, skulle repræsentere det matematiske symbol »phi«.

Og jeg siger dig også, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighed, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Matthæus 16,18.

Hans kirke er ikke blot bygget på læren om, at Jesus er Kristus, og at Han er Guds Søn, men også på den kendsgerning, at Han er Ordet, og at Ordet skabte og styrer alle ting, herunder matematik, grammatik og menneskers værker.

I hvem vi også har fået en arv, idet vi er forudbestemt efter hans forsæt, som virker alle ting efter sin viljes råd. Efeserne 1,11.

Phi, ofte repræsenteret ved det græske bogstav ϕ (phi), er en matematisk konstant, der omtrent er lig med 1,618033988749895. Dette tal er kendt som det gyldne snit eller den guddommelige proportion. Det er et „irrationelt tal“, hvilket betyder, at det ikke kan udtrykkes som en simpel brøk, og dets decimalfremstilling fortsætter uendeligt uden gentagelse.

Det gyldne snit har mange bemærkelsesværdige egenskaber og forekommer i forskellige sammenhænge inden for matematik, kunst, arkitektur, naturen og andre områder. Det findes ofte i geometriske former, såsom rektangler, femkanter og dodekaedre, hvor forholdet mellem den

længere side og den kortere side er lig phi.

Inden for kunst og arkitektur antages det gyldne snit at skabe æstetisk tiltalende proportioner. Det er blevet anvendt af kunstnere og arkitekter gennem historien, fra oldtidens civilisationer til renæssancen og videre frem, til at udforme kompositioner, bygninger og kunstværker. Inden for matematikken optræder det gyldne snit i forskellige matematiske ligninger og talfølger, herunder Fibonacci-følgen, hvor hvert led er summen af de to foregående led. Efterhånden som leddene i Fibonacci-følgen bliver større, nærmer forholdet mellem på hinanden følgende led sig phi.

I vers 16:18 finder vi det matematiske phi (1,618 ...). Jesus, den Gud »som virker alle ting efter sin egen viljes råd«, bestemte sig for at sætte sin signatur som Palmoni, det vidunderlige Tal, eller Hemmelighedernes Tæller, i den profetiske geografi, som identificerer slagmarken for Hans kirke mod dødsrigets porte i de sidste dage. På denne profetiske slagmark repræsenterede Han, gennem sin kontrol over tallene, de hundrede og fireogfyrre tusinde ved »Peter«, hvis navn blev ændret fra »Simon«, den som hører duens budskab, til »Peter«, og således mærkede Han de hundrede og fireogfyrre tusinde som sit pagtsfolk i de sidste dage.

Den „klippe“, som Han valgte at bygge sin kirke på, er grundklippen, grundvolden og hovedhjørnestenen for de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, for der er ingen sand grundvold, som ikke er Kristus. Fra Kristi dåb, da Simon „hørte“ duens budskab, indtil Det Døde Havs kors, i tolv hundrede og tres dage, var der et morgen- og aftenoffer to gange hver dag, undtagen på den sidste dag af de tolv hundrede og tres dage; for på den dag undslap aftenofferet præsten, og på korset døde Kristus som det to tusind fem hundrede og tyvende offer.

„Alt er rædsel og forvirring. Præsten er ved at dræbe offeret; men kniven falder fra hans kraftløse hånd, og lammet undslipper. Forbilledet har mødt modbilledet i Guds Søns død. Det store offer er blevet bragt. Vejen ind i det allerhelligste er åbnet. En ny og levende vej er beredt for alle. Den syndige, sørgende menneskehed behøver ikke længere at afvente ypperstepræstens komme.“ Jesu Liv, 757.

Den »klippe«, hvorpå Han ville bygge sin kirke, er den grundsten, som bygningsmændene forkastede; dens tal er »to tusind fem hundrede og tyve«. I ét kort vers fremstiller Kristus sig selv som Herre over alle ting, og når Han gør det, står og taler Han i vers tretten til femten i Daniels bog, kapitel elleve.

Og jeg siger dig også, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighed; og Helvedes porte skal ikke få magt over den. Matthæus 16,18.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

»Det skjulte hører Herren vor Gud til; men det åbenbarede hører os og vore børn til for evigt.« 5 Mosebog 29,29. Hvorledes Gud udførte skabelsens værk, har Han aldrig åbenbaret for mennesker; menneskelig videnskab kan ikke udforske den Højestes hemmeligheder. Hans skabende kraft er lige så ufattelig som Hans væsen.

“Gud har tilladt, at en flod af lys er blevet udgydt over verden både i videnskab og kunst; men når mænd, der bekender sig til at være videnskabelige, behandler disse emner ud fra et rent

menneskeligt synspunkt, vil de med sikkerhed nå frem til forkerte slutninger. Det kan være uskyldigt at spekulere ud over, hvad Guds ord har åbenbaret, hvis vore teorier ikke modsiger de kendsgerninger, der findes i Skrifterne; men de, som forlader Guds ord og søger at forklare Hans skaberværker ud fra videnskabelige principper, driver omkring uden søkort eller kompas på et ukendt ocean. De største intellekter bliver, hvis de ikke ledes af Guds ord i deres forskning, bragt i vildrede i deres forsøg på at spore forholdet mellem videnskab og åbenbaring. Fordi Skaberen og Hans værker ligger så langt ud over deres fatteevne, at de er ude af stand til at forklare dem ved naturlove, anser de Bibelens historie for upålidelig. De, som tvivler på pålideligheden af beretningerne i Det Gamle og Det Nye Testamente, vil blive ledt til at gå et skridt videre og tvivle på Guds eksistens; og når de da har mistet deres anker, efterlades de til at kastes mod vantroens klipper.”

„Disse personer har mistet troens enkelhed. Der bør være en fast forankret tro på den guddommelige autoritet i Guds hellige ord. Bibelen skal ikke prøves efter menneskers forestillinger om videnskab. Menneskelig kundskab er en upålidelig vejleder. Skeptikere, som læser Bibelen for at kunne indvende imod den, kan på grund af en ufuldkommen forståelse af enten videnskaben eller åbenbaringen mene at finde modsigelser mellem dem; men når de forstår ret, er de i fuldkommen harmoni. Moses skrev under Guds Ånds ledelse, og en korrekt geologisk teori vil aldrig hævde opdagelser, som ikke kan bringes i overensstemmelse med hans udsagn. Al sandhed, hvad enten den findes i naturen eller i åbenbaringen, stemmer overens med sig selv i alle sine åbenbareelser.“

„I Guds ord rejses der mange spørgsmål, som de mest dybsindige lærde aldrig kan besvare. Opmærksomheden henledes på disse emner for at vise os, hvor meget der findes, selv blandt dagliglivets almindelige ting, som endelige sind, med al deres lovpriste visdom, aldrig fuldt ud kan forstå.“

„Men videnskabens mænd mener, at de kan fatte Guds visdom, det, som Han har gjort eller kan gøre. Den forestilling er i vid udstrækning fremherskende, at Han er begrænset af sine egne love. Mennesker benægter enten eller ignorerer Hans eksistens, eller de mener at kunne forklare alting, selv Hans Ånds virke på menneskets hjerte; og de ærer ikke længere Hans navn eller frygter Hans magt. De tror ikke på det overnaturlige, fordi de ikke forstår Guds love eller Hans uendelige magt til gennem dem at fuldbyrde sin vilje. Således som udtrykket almindeligvis anvendes, omfatter betegnelsen ‘naturens love’ det, som mennesker har været i stand til at opdage med hensyn til de love, der styrer den fysiske verden; men hvor begrænset er deres kundskab, og hvor vidt det område, inden for hvilket Skaberen kan virke i overensstemmelse med sine egne love og dog fuldstændig hinsides de endelige væseners fatteevne!“

„Mange lærer, at materien besidder livskraft — at visse egenskaber meddeles materien, hvorefter den overlades til at virke ved sin egen iboende energi; og at naturens virkninger foregår i overensstemmelse med faste love, som Gud selv ikke kan gribe ind i. Dette er falsk videnskab og støttes ikke af Guds ord. Naturen er sin Skabers tjenerinde. Gud ophæver ikke sine love eller virker i modstrid med dem, men Han bruger dem bestandig som sine redskaber. Naturen vidner om en intelligens, en nærværelse, en virksom energi, som virker i og gennem

dens love. I naturen er der Faderens og Sønnens stadige virken. Kristus siger: 'Min Fader arbejder indtil nu, og jeg arbejder.' Joh. 5,17."

„Levitterne sang i deres hymne, som er optegnet hos Nehemias: 'Du, ja du alene, er Herren; du har skabt himlen, himlenes himmel, med hele deres hær, jorden og alt, hvad der er på den, ... og du opholder dem alle.' Nehemias 9:6. Hvad denne verden angår, er Guds skaberværk fuldendt. For 'gerningerne var fuldbragt fra verdens grundlæggelse.' Hebræerne 4:3. Men hans kraft er stadig virksom til at opretholde hans skaberværks genstande. Det er ikke, fordi den mekanisme, som én gang er sat i bevægelse, fortsætter med at virke ved sin egen iboende energi, at pulsen slår, og åndedrag følger åndedrag; men hvert åndedrag, hvert hjerteslag, er et vidnesbyrd om den altgennemtrængende omsorg fra ham, i hvem 'vi lever og røres og er til.' Apostlenes Gerninger 17:28. Det er ikke på grund af iboende kraft, at jorden år efter år frembringer sine rigdomme og fortsætter sin bevægelse omkring solen. Guds hånd leder planeterne og holder dem på deres plads i deres ordnede vandring gennem himlene. Han 'fører deres hær ud, én for én; han kalder dem alle ved navn; på grund af hans vældige magt og fordi han er stærk i kraft, mangler ikke én eneste.' Esajas 40:26. Ved hans kraft trives vegetationen, bladene springer ud, og blomsterne blomstrer. Han 'lader græsset gro på bjergene' (Salme 147:8), og ved ham bliver dalene frugtbare. 'Alle skovens dyr ... søger deres føde hos Gud,' og hver levende skabning, fra det mindste insekt til mennesket, er dagligt afhængig af hans forsynende omsorg. Med salmistens skønne ord: 'De bier alle efter dig.... Du giver dem, og de samler; du åbner din hånd, og de mættes med godt.' Salme 104:20, 21, 27, 28. Hans ord behersker elementerne; han dækker himlen med skyer og bereder regn for jorden. 'Han giver sne som uld, han spreder rim som aske.' Salme 147:16. 'Når han lader sin røst høre, er der en mængde vande i himlene, og han lader dampene stige op fra jordens ender; han gør lyn sammen med regn og bringer vinden frem fra sine forråds-kamre.' Jeremias 10:13.

"Gud er grundlaget for alting. Al sand videnskab er i harmoni med Hans gerninger; al sand uddannelse fører til lydighed mod Hans herredømme. Videnskaben åbner nye undere for vort blik; den løfter sig højt og udforsker nye dybder; men den frembringer intet gennem sine undersøgelser, som er i strid med den guddommelige åbenbaring. Uvidenhed kan søge at støtte falske opfattelser af Gud ved at henvise til videnskaben, men naturens bog og det skrevne ord kaster lys over hinanden. Således ledes vi til at tilbede Skaberen og til at have en forstandig tillid til Hans ord." Patriarchs and Prophets, 113–115.